



A videojáték-kultusz 2016-ra igen nagy méreteket öltött, nemcsak Nyugat-Európában, hanem Magyarországon is. E kultúra pedig nemcsak a fiatal tizenévesek körében igen kedvelt szórakozás, hanem az idősebb korosztályoknál is jelen van, sőt; akár függőséget is okozhat. Mégis, mikor beszélhetünk videojáték függőségről? Mi az a határ, amit, ha átlép a játékos, akkor önveszélyes metódussá alakul ez a szenvedély?

Először is fontos tisztázni a tényt, hogy a videojáték függőség sajnos létezik. Ez persze megszámlálhatatlanul sok forrásból gyökerezhet, mégis a kutatók nagyrészt egyetértenek abban, hogy a társadalom hatása miatt válnak a játékosok függővé. Ha jobban megvizsgáljuk a jelenséget, akkor világossá válik előttünk, hogy a Z generáció már beleszületett ebbe a „játékos társadalomba”. A négy-öt éves gyerekek már okostelefonon, tableten játszanak, ráadásul néha az is előfordul, hogy jobban kezelik ezeket a készülékeket, mint a felnőttek. A kérdés az, ami ilyenkor megfogalmazódik bennünk: Vajon rendben van ez így?

Több perspektívából meg kell közelíteni a témát, mert csak így kaphatunk teljes képet a gyerekek játszási szokásairól. A szakemberek egy része úgy véli, a technikai haladás szükséges velejárója, hogy a gyerekek már igen korán megismerkednek az informatika vívmányaival. Ez a fajta hozzáállás eredményezi majd később, hogy ők sokkal hamarabb és sokkal jobban fogják átlátni azon

folyamatokat - mind szervezési, mind logikai szinten -, melyek a hétköznapi életüket könnyítik majd meg. Nem egy játék foglalkozik a logikus gondolkodás szisztematikus fejlesztésével, így segítve a gyermek kognitív fejlődését. E haladás pedig a jövő kulcsa. Gondoljunk csak bele! Ha a gyermek már egész fiatalon megismeri az informatika összefüggéseit, akkor tinédzser korában már sokkal bonyolultabb folyamatok elvégzésére lesz képes. Ez mind szép és jó, de mi a garancia arra, hogy az előbb felvázolt képből „tökéletes festmény” formálódik? E kohézió hiányában a játékos függővé, esetleg szenvedélybeteggé válhat. Persze ez nem törvényszerű kitétel - hogyha nem géniusz lesz a gyermekből, akkor biztos függővé válik - mégis, igen tudatos irányítás szükséges ahhoz, hogy a fejlődő gyermek életében kialakuljon a mértékletesség.

A másik oldal sötétebb képet fest a gyermekek informatikai ismerkedéséről. Itt egyenesen kijelentik az aggódó szülők is, hogy tehetetlenek, hisz az apróság egyenesen követeli, hogy játszhasson a telefonnal. Könnyen elvész a gyermekkor. Mi több, nem csak a gyermekkor vész el, hanem ezáltal maga a gyermek is. A felgyorsult világ következtében ráadásul az életkorok határai is viszonylagossá váltak. Az ifjuncok túl hamar akarnak felnőni, mi több, a média és a társadalom csak rásegít erre a folyamatra. Látszólag a szülő így egy teljesen tehetetlen tényező a gyerek életében. A probléma az, hogy a legtöbb szülő beletörődik ebbe. Beletörődik, hogy nem tud semmit se tenni, mert „ez egy ilyen világ”. Erről eszembe jut egy gondolat, melyet a *Mad Men* című filmsorozatban hallottam: „Annyira könnyű másokat okolni a hibáinkért, de igazából mi vagyunk felelősek saját magunkért”. E bölcsélet pedig egyértelműen meghatározza a szülő hozzáállását a saját gyermekéhez.

A függőség talán egészen gyermekkorban is elkezdődhet. Persze vannak kivételek, mint például az a 40 év körüli férfi, aki a fizetése

